

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ อุปสรรคของการใช้แผนภูมิช่วยตัดสินใจสำหรับช่วยฟื้นคืนชีพ
ในห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่

ผู้เขียน นาง ศศิวิมล บรรจงจัด

ปริญญา พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลผู้ใหญ่)

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รองศาสตราจารย์ นววิวรรณ ธงชัย ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิภูต นันทชัยพันธ์ กรรมการ

บทคัดย่อ

อุปสรรคของการใช้แผนภูมิช่วยตัดสินใจสำหรับช่วยฟื้นคืนชีพเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องรีบค้นหาและทำการแก้ไข เพื่อให้การช่วยฟื้นคืนชีพดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอุปสรรคของการใช้แผนภูมิช่วยตัดสินใจสำหรับช่วยฟื้นคืนชีพ ในห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยพยาบาลจำนวน 22 ราย และแพทย์จำนวน 15 รายที่ปฏิบัติงานในห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลนครพิงค์ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามอุปสรรคของการใช้แผนภูมิช่วยตัดสินใจสำหรับช่วยฟื้นคืนชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาเท่ากับ .94 และทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้เทคนิคการทดสอบซ้ำ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .99 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ผลการศึกษาพบว่าร้อยละ 37.84 ของกลุ่มตัวอย่างระบุว่าได้รับการฝึกทักษะการใช้แผนภูมิช่วยตัดสินใจสำหรับช่วยฟื้นคืนชีพไม่เพียงพอ ร้อยละ 37.84, 35.13 และ 48.65 ของกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าดูสารออกซิเจนไม่เพียงพอ จำนวนบุคลากรในทีมช่วยฟื้นคืนชีพในแต่ละเวรไม่เพียงพอ และไม่มั่นใจในการวินิจฉัยจังหวะการเต้นของหัวใจตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.13 มีความเห็นว่าการขาดการประสานงานในทีม และการขาดความชำนาญของบุคลากรในทีมช่วยฟื้นคืนชีพเป็นอุปสรรค ร้อยละ 45.95 ของกลุ่มตัวอย่างพบว่าเมื่ออุปสรรคจากความเร่งรีบในการช่วยเหลือ ร้อยละ 66.67 และ 60.00 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแพทย์ระบุถึงอุปสรรคในการพิจารณาใส่

เครื่องกระตุ้นหัวใจด้วยไฟฟ้าผ่านผิวหนัง และการวินิจฉัยหาสาเหตุของภาวะหัวใจหยุดเต้นและภาวะหยุดหายใจและการแก้ไขตามลำดับ ในขณะที่ร้อยละ 33.33 ของกลุ่มตัวอย่างมีอุปสรรคในการทำการกระตุ้นหัวใจด้วยไฟฟ้า ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารในการวางแผนจัดอบรมให้ความรู้แก่บุคลากร เพื่อให้การช่วยฟื้นคืนชีพมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

Independent Study Title Barriers to Implementation of Cardiopulmonary Resuscitation Algorithms in Emergency Room at Nakornping Hospital, Chiang Mai Province

Author Mrs. Sasivimol Banchongchad

Degree Master of Nursing Science (Adult Nursing)

Independent Study Advisory Committee

Associate Professor Chaweewan Thongchai Chairperson

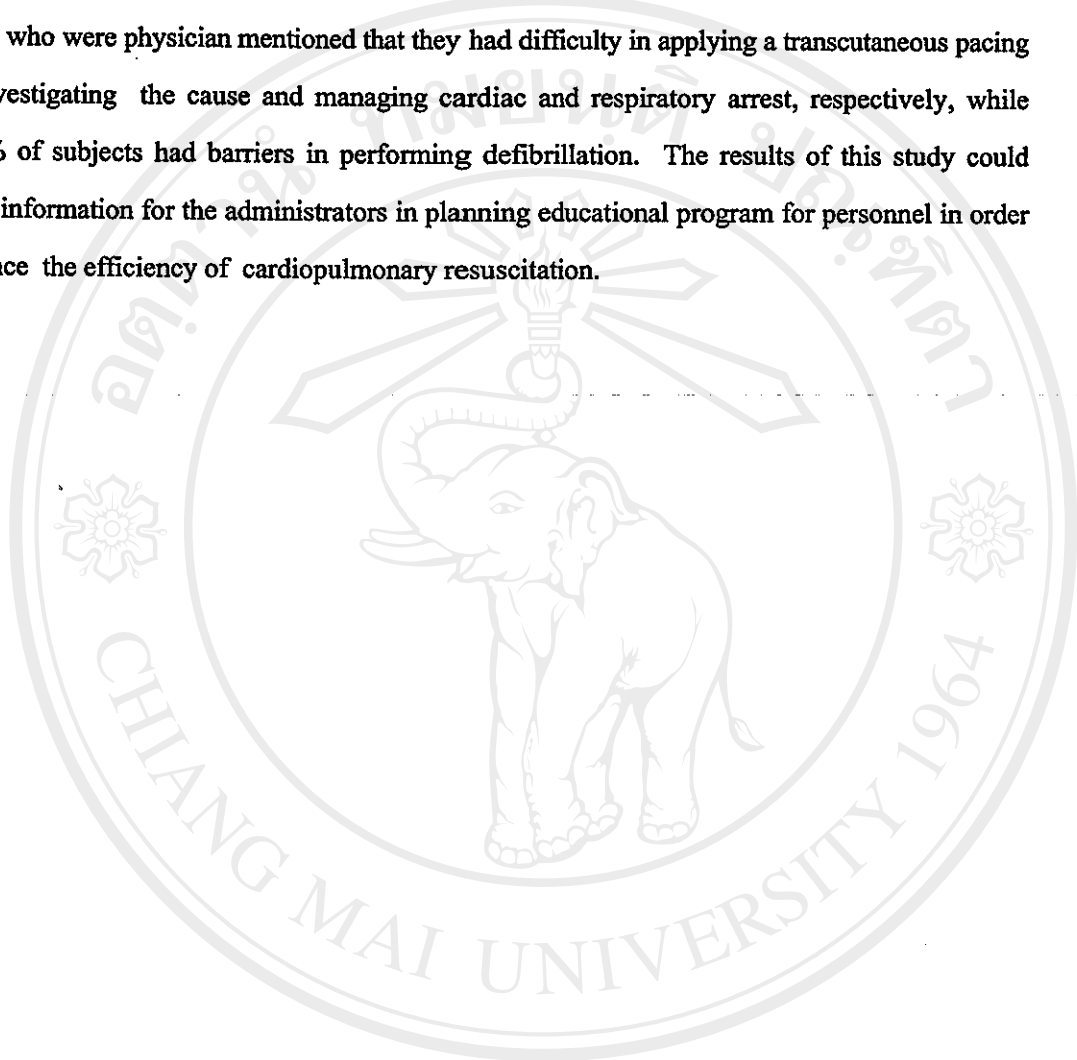
Assistant Professor Dr. Pikul Nanthachaipan Member

ABSTRACT

Barriers to implementation of cardiopulmonary resuscitation algorithms are major issues that need to be corrected in order to increase the efficiency of cardiopulmonary resuscitation. The purpose of this descriptive study was to explore barriers to implementation of cardiopulmonary resuscitation algorithms in emergency room at Nakornping Hospital, Chiang Mai Province. The subjects included 22 nurses and 15 doctors. The research instruments consisted of the Barriers to Implementation of Cardiopulmonary Resuscitation Algorithms Questionnaire developed by the researcher. The questionnaire was validated by a panel of experts for content validity. The obtained CVI was .94. The reliability of the questionnaire was tested by using test-retest technique and obtained the value of .99. Data was analyzed by using descriptive statistics.

The results of the study showed that 37.84 % of subjects specified that they had inadequate of skill training for implementation of cardiopulmonary resuscitation algorithms. Thirty seven point eight four percents, 35.13 % and 48.65 % of subjects mentioned that supply of oxygen reservoir bag and numbers of team members in each shift were inadequate and they were not confident in making an interpretation of cardiac rhythm, respectively. Thirty five point one

three percents of subjects pointed out that lack of collaboration among team members and unskillfull of team members were barriers. Fourty five point nine five percents of subjects found that time constraints were barriers. Sixty six point six seven percents and sixty percents of the subjects who were physician mentioned that they had difficulty in applying a transcutaneous pacing and investigating the cause and managing cardiac and respiratory arrest, respectively, while 33.33 % of subjects had barriers in performing defibrillation. The results of this study could provide information for the administrators in planning educational program for personnel in order to enhance the efficiency of cardiopulmonary resuscitation.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved